PE PLAJĂ

VIOREL PÎRLIGRAS

Plaja dădea o stranie senzaţie de sălbăticie. Nisipul răscolit, stîncile aruncate la întîmplare. Alături, oglinda liniştitoare a mării se întindea pînă departe.

Cei trei savurau din plin peisajul.

— Copleşitoare dezorganizare a materiei, spuse Tirc.

— O briză ar mai trebui, chicoti Amis.

— Ia vezi! Fără glume proaste, i-o tăie Lurd. Asta ne-ar mai lipsi!

— Liniştiţi-vă, ştiţi la fel de bine ca şi mine că timp de trei zile nu e anunţat nici un firicel de vînt, încercă să-i potolească Amis. Vîntul nu se poate naşte din senin!

— Nu se ştie, rosti gînditor Tirc. Uite, se pare că cei de la Control au aflat că am pătruns în Exteriorul Interzis şi ne emit apeluri pe Canalul Central. Poate vor să ne prevină că...

— Prostii! Babalîcii ăştia nu au simţul aventurii, ei ar vrea să stăm tot timpul în Habitaclu! Spuneţi, nu-i păcat să-ţi iroseşti tinereţea fără să te laşi impresionat măcar odată de măreţia Exteriorului?

— Îhî... Cînd te gîndeşti că pe aici se tîrau vechii oameni... mormăi Lurd.

— Ha! Cică „se tîrau”... rîse Tirc. Să ştii că eu am studiat mai bine istoria. Nu se tîrau, v-o spun sigur. Efectuau un fel de legănare alternativă a două din proeminenţele lor.

— Ce chestie! Amis tremură de uimire. Ştii, şi mie mi s-a explicat, dar eu tot nu-mi pot închipui cum făceau.

— Cică prin asta consumau enorm de multă energie.

— Atunci de ce o mai făceau?

— Cred că nu-şi dădeau seama, continuă retoric Tirc, deşi, cu timpul, au început să folosească maşini. Dar tot mai erau indivizi cărora le plăcea să se deplaseze astfel.

— Cum asta? se interesă şi Lurd.

— Nu ştiu, dar am aflat că arheologii au descoperit anul trecut un fel de folie vegetală – un sistem de informare de-acum cîteva sute de mii de ani.

— Ştiu şi eu, se bucură Amis. Se chema parcă „ziar”.

— Da, da, îl aprobă Tirc, dar cel mai interesant lucru era conţinutul lui. Spunea acolo de un tip care ar fi fost ultimul individ ce s-ar fi deplasat astfel. Nu reuşiseră să-l convingă să renunţe, iar el afirma sus şi tare că: „Voi merge atîta vreme cît voi avea picioare!”

— Ce să aibă?

— „Picioare”! Adică proeminenţele cu care se deplasa.

— Păi ce, mai avea şi altele? se miră Lurd.

— Evident! Dacă aţi fi studiat puţin istoria aţi fi văzut.

— Ei na, se burzului Lurd. La ce-mi trebuie mie să ştiu cîte tentacule aveau primitivii?

— Nu erau tentacule. Aveau în interior un sistem complex de tije îmbinate ciudat între ele, tije care erau denumite „oase”. Cele cu care nu se deplasau erau denumite „mîini”.

— Şi ce făceau cu ele dacă nu le foloseau la deplasare? intră în vorbă Amis.

— Oho, multe lucruri: deplasau obiecte, transformau natura după bunul plac...

— De ce-or fi făcut ei toate lucrurile astea? La ce le foloseau?

— Măi, trebuie să înţelegi că ei trăiau în strînsă legătură cu natura – e firesc: erau sălbatici – şi chiar modul lor de hrănire depindea de aceasta. Mi-e greu să vă explic, dar aveau un sistem foarte complicat de asimilare a energiei. Ei n-o captau direct, ci o prelucrau din nu ştiu cîte alte forme.

— Ce interesant, mormăi mai mult pentru el Amis.

— Ehe. Şi cîte alte chestii interesante mai aveau: ochi, nas, gură, urechi...

— Astea ce mai erau? îl întrebă interesat Amis, făgăduindu-şi că va studia istoria antică cît de curînd.

Tirc tăcu o clipă, apoi chicoti amuzat:

— N-o să mă credeţi, dar fiecare din cele pe care le-am enumerat percepea cîte o bucăţică din senzaţia generală pe care ţi-o creează mediul.

— Asta-i bună! se amestecă brusc în discuţie Lurd.

— Dacă vă spun, continuă mîndru Tirc. Şi, lucru interesant, se întîmpla ca uneori să nu le funcţioneze una din ele şi atunci percepeau senzaţia doar parţial.

Tăcură cu toţii cîteva clipe.

— Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că ar fi existat aşa ceva, glăsui uimit Lurd.

— Şi ştiţi cum comunicau? continuă Tirc, hotărît să epateze. Prin zgomote! Da, da, ca zgomotele pe care le face marea, şi vîntul, şi pietrele rostogolindu-se.

— Atunci înseamnă că pentru ei şi marea vorbea, şi vîntul vorbea, ba chiar şi pietrele...

— Aşa s-ar părea, nu ştiu sigur... Unii dintre ei afirmau că marea le vorbea într-adevăr, şi vîntul, şi pietrele... Şi cică asta era pentru ei cel mai minunat lucru...

— Erau nişte proşti! tună deodată Lurd. Cum pot să fie minunate nişte lucruri atît de periculoase? Cît de primitivi erau... Asta mă face să simt cît sînt de superior!

Chiar în acel moment o briză se porni din senin. Cele trei baloane transparente – Tirc, Amis şi Lurd – deşi pluteau la cîţiva metri buni faţă de sol, fură suflate instantaneu şi izbite de stînci, unde se sparseră. Ca nişte baloane de săpun.